

Duchowość chrześcijańskiego pielgrzymowania

ks. Łukasz Wiśniewski MIC

Biblijny opis stworzenia świata i człowieka pokazuje wyjątkową relację między Bogiem a człowiekiem. Stwórca pragnie, aby ludzie czynili sobie ziemię poddaną i się rozmnażali, a jednocześnie zaprasza ich do pewnej wędrówki. Związane jest to z grzechem pierwszych rodziców i wypędzeniem ich z raju (Por. Rdz 3,1-24). Od tamtego momentu życie człowieka naznaczone jest trudem. Bóg jednak nie chce zostawić człowieka samego, dlatego obiecuje, że ześle Mesjasza, który na nowo doprowadzi ludzkość do rzeczywistości niebieskich. Życie człowieka na ziemi jest swoistą wędrówką.

W centrum chrześcijaństwa zawsze znajduje się Jezus Chrystus i to On jest jedynym punktem odniesienia dla zrozumienia sensu życia i wszystkich aktywności człowieka. Syn Boży został posłany przez Ojca na ziemię, aby głosić Dobrą Nowinę. Misją Jezusa było, przez własną śmierć i zmartwychwstanie, uczynić na nowo otwartą bramę do nieba dla ludzi. Z tego powodu wspólnota wierzących często jest nazywana Kościołem pielgrzymującym.

W Biblii nie zostało wyraźnie użyte pojęcie „pielgrzymowania”. W polskich przekładach Pisma św. tylko kilka razy pojawiają się słowa „pielgrzym”, „pielgrzymować” czy „pielgrzymowanie”. Nie zmienia to jednak faktu, że z lektury Słowa Bożego wynika, że metaforą życia ludzkiego jest nieustanne podążanie w kierunku nieba, gdzie mieszka Bóg. Owa pielgrzymka życia związana jest z wędrówką śladami Jezusa Chrystusa, który wysłużył ludziom życie wieczne.

W Starym Testamencie zjawisko pielgrzymowania można zauważyć w wędrówkach patriarchów (Por. Rdz 12,4-9; Rdz 46,1-7). Pomimo że nie są one pielgrzymkami w dzisiejszym tego słowa znaczeniu, to ukazują najważniejsze momenty teologiczne w życiu każdego pielgrzyma. Pierwszym z nich jest decyzja o wyruszeniu w drogę. Zarówno Abraham, Jakub, jak i Mojżesz decydowali się na wyruszenie w nieznaną. Abraham usłyszał od Boga zaproszenie do wyruszenia z domu rodzinnego, w kierunku ziemi, która nie należała do niego, której nawet nie znał. Bóg przyrzekł mu wypełnienie obietnic na końcu wędrówki (Por. Rdz 12,1-3). Jakub podobnie znajdował się w dramatycznej sytuacji i decyzja o wyruszeniu do Egiptu stała się jedyną,

FOT. ISTOCK

która mogła uratować całą jego rodzinę od głodu (Por. Rdz 45,28). Z kolei Mojżesz, który doświadczał bólu związanego z tym, że jego rodacy byli zniewoleni, wahał się, czy jest w stanie podjąć się trudu prowadzenia całego narodu (Por. Wj 3,1-20).

Moment decyzji to czas wielkiej niepewności. Odpowiedzią na lęk przed wyruszeniem jest kwestia zaufania. Decyzja o wędrówce staje się momentem, kiedy patriarchowie byli zaproszeni do wejścia na wyższy poziom dojrzałości. Rozpoczęcie pielgrzymki jest okazją do zawierzenia Bogu. Patriarchowie nie mogli podjąć tej decyzji bez Boga i bez wiary w Niego. Biblijne sceny Starego Testamentu jasno pokazują, że tylko oddanie się w ręce Boga jest gwarancją wyruszenia na wędrówkę w kierunku spotkania z Nim lub wypełnienia poleceń, które wcześniej On dał człowiekowi.

W Nowym Testamencie św. Paweł często podkreślał tymczasowość obecnego świata. Zwracał uwagę, że trzeba, aby „ci, którzy używają tego świata, tak jakby z niego nie korzystali” (1 Kor 7,31). Przyrównywał życie ucznia Chrystusa do przybysza, który odwiedza dalekie kraje, mając świadomość, że nie są one celem jego drogi. Święty Paweł jest świadom tego, że pielgrzymka życia jest pełna trudów i wyrzeczeń. W swoich listach nieraz podkreśla własną drogę misyjną, która naznaczona była prześladowaniem, cierpieniem, odrzuceniem, a jednocześnie wypełniona obecnością mistrza Jezusa Chrystusa i pewnością, że jedyną drogą jest wypełnienie powołania, jakim obdarzył Bóg (Por. 2 Kor 11,23-33).

Kościół ze swej natury towarzyszy wszystkim wierzącym w pielgrzymce wiary przez ziemię. Duchowa droga całej wspólnoty w posłuszeństwie słowu Chrystusa „Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu!” (Mk 16,15) jest oparta na żywej obecności Syna Bożego w sakramentach i Słowie Bożym. Pielgrzymki do miejsc świętych stają się okazją do ukazywania wszystkim wierzącym celu ziemskiej wędrówki – życia wiecznego z Bogiem. ■